

Colectivizare

La opt ani, tata mi-a arătat ruinele Colectivului din sat,
plin de buruieni și fiare ruginite.

„Aici lucrau părinții mei, între zidurile reci.
Simți fiecare rană a timpului, sudoarea țăranilor de altădată
și zgomotul roților de căruțe.
Nu-ți doresc să fi trăit în comunism,
dar atunci oamenii erau oameni, fiule”,
mi-a zis, ținând de ghidonul bicicletei.

N-am înțeles mare lucru.
Dar uitându-mă în spatele ruinelor, am văzut moara care
mai funcționa

și oameni cărând sacii cu grâu,
venind din deal sau de pe malul Mureșului.
Din alte sate,
cu cai puternici,
cu boi bătrâni,
trăgând din pipă, bătând din bici. Dar nu-i vremea
plugușorului, băieți!

Stăteau la rând
până seara târziu, când ieșea morarul la poartă și striga:
„Mai sînteți, mă, mai sînteți?”

În Cer se joacă fotbal

E plin de copii pe ulița bunicii.
Casa ei – îmbrăcată în galben.
În grădina din spate,
unchiul ține stupi cu albine.
Odată una a vrut să mă sărute,
lăsându-mi o amintire pe gât.

Prin fața grădinii trece valea
unde ne scaldăm.
Mai în jos se bălăcesc găștele.
Mai târziu jucăm fotbal cu bunica
pe post de portar.
Ne înecăm în răs.
Voi plânge mult când va pleca.

Mă întreb dacă în cer se joacă fotbal.
Îngeri contra sfinți,
Dumnezeu arbitru,
doi serafimi portari.
Bunica privind meciul, mâncând
popcorn.

Râul

În vale spălăm covoarele cu săpun, până când se fac albe
ca fața bunicii din sicriu.

Le întindem pe bănci de lemn
cu picioarele sprijinite de bolovani, să nu le răstoarne râul.

Dar râul este prietenul nostru.

Ne spală tălpile murdare și genunchii juliți.

Sângele îl duce departe, nu știm unde,

dar ne bucurăm că suntem curați,

pregătiți să întâmpinăm alaiul miresei
a doua zi.

Teama unei posibile pneumonii

Ceaiul îl beau fără zahăr,
să înțeleg de mic că viața e și amară.

Dar
bunica răcită
scoate o cratiță din cămară,
toarnă apă fierbinte și
își acoperă capul cu un prosop.
Stă nemișcată
minute în șir, până când
teama unei posibile pneumonii dispare
în buzunarul vestei.

Jucării

Tata mi-a sudat un tractor cu remorcă
din bucăți de tablă găsite prin fabrica la care merge
în fiecare zi cu bicicleta.

Toată ziua
mă joc în nisipul din curtea școlii,
până când mă strigă mama să vin acasă.
Îmi imaginez că sunt fermier,
că am vaci și multe hectare de pământ.
Adevărul e că
nu-mi place să scot gunoiul din grajd.
Dar îmi place să stau cu vitele la păscut, cât e ziua de lungă
citind din *Domnul Fox, vulpoi fantastic*
și uitându-mă cum se varsă Târnava în Mureș.

Peste mulți ani
mă voi întoarce să-mi caut jucăriile
în subsolul blocului.
Voi vrea să fiu din nou copil.

Bunica spune rugăciuni pentru vreme rea

Strângem totul și intrăm în casă, până când
încetează ploaia.

Bem ciocolată caldă
în timp ce ascultăm știrile la radio.
Ni se face foame
și scoatem din frigider sarmalele
pregătite de bunica.

La masă nu vorbim, doar ne privim
fețele obosite
(ale celor tineri, că cei bătrâni sunt căliți
de vremurile apuse).

De prăjitura cu mere nu ne atingem,
o lăsăm pentru duminică,
când gustul e mai dulce.

Bunica își pune ochelarii
și citește rugăciuni pentru vreme rea.
Norii îmbrățișează copacii.
Picurii de ploaie
râd împreună cu furnicile și scorpionii.

Râdem și noi.
Râdem cât mai putem.

Vecinul de la 2

Stă pe bancă în curtea blocului
și citește dintr-o carte veche, îndoită la colțuri.
Soarele îi mângâie obrazul
palid.
Vorbește puțin, doar cât este nevoie.
La telefon răspunde rar, deși ar avea ce povesti.

În fiecare zi
îl văd urcând scările cu sticlele de bere
ținute într-o plasă de rafie.

Azi-dimineață
vecinii l-au găsit mort în beci.

Odihnește-te în pace!

Soldatul

Despre străbunicul patern știu că
a plecat la război și nu s-a mai întors.
Tata mi-a spus să-l caut
în lista eroilor,
publicată pe site-ul Patriarhiei.
Nu l-am găsit.
O fi uitat Dumnezeu de el?

Inundații

Râul inundă grădina bunicii la fiecare viitură,
Scoatem apa cu gălețile,
peștii aruncați din lumea lor
prin gardul de sârmă.

Mă încălț cu cizme de cauciuc
să nu-mi murdăresc singura pereche de blugi.
Peștii alunecă printre degete
și pisicile aleargă să-i prindă în gheare.

Pe râu,
buștenii se rostogolesc ca bulgării de zăpadă,
se opresc sub podul improvizat.
Dacă aș încerca să le sar în ajutor,
viitura m-ar duce acasă.
Pot doar să mă uit cum crește râul
tot mai mult
și cum bunica suflă
tot mai încet.

Perdeaua

Ridic capul.

Mă gândesc cum aş putea ajunge la merele coapte

şi zemoase,

dar nu, nu sunt destul de înalt să prind creanga

din vârf.

Pot să mă caţăr

pe trunchiul din care ţâşneşte cu atâta forţă

seva bucuriei,

dar nu, nu sunt destul de curajos să-mi văd sângele

curgând pe coaja despăcată.

Îmi fac curaj

şi urc de pe umerii tatei până la cea mai îndepărtată creangă.

Mă ţin bine să nu alunec

în timp ce

tata leagă perdeaua de mărul bătrân,

(eu arunc în burta pânzei

cele mai frumoase mere).

Voi lăsa mărul să cadă pe iarba uscată,

perdeaua tatei nu mai e,

nu mai are cine să-l prindă în braţe.

Între cer și pământ

O măicuță îmi povestește despre părintele Dometie,
cum căra bolovani din munți
pe umerii firavi.
Cum își dădea hainele săracilor
care-i ieșeau în cale.
„Dărnicia te ajută să înțelegi
mai bine oamenii“,
spune ea în timp ce
aprindea lumânările.

Întreb unde-i este mormântul,
să-i pun o lumânare,
să spun o rugăciune.
Îmi răspunde: „Acolo, la umbra bradului.
În dreptul izvorului
prin care curge iubirea.
Iubirea Sfântului din munți.“

Sticle

Merg la pescuit pe vale cu văru' Adi
în fiecare săptămână.
Scoatem din beciul bunicii
sticlele de șampanie goale și prăfuite.
Le spargem fundul,
înghesuim bucăți de pâine,
apoi le ascundem sub bolovani
până seara când
ne întoarcem să adunăm prada.
Peștii sunt atât de mici, că le dăm drumul.
Să fie liberi,
să fie liberi.

